

Къшкътъ се намира на нѣколко крачки — на западъ — отъ монастыря. Той е построенъ край шосето, което иде отъ гр. Дупница. За послѣденъ пѣтъ чукнахме силно на монастырската врата и тръгнахме къмъ къшка. Като приближихме до него, забѣлѣзахме, че нѣщо черно се мърда вътрѣ...

— Вълкъ е! ... извика единъ.

Азъ насочихъ пушката.

— Хю! хю! ... завикаха другаритѣ.

То се размърда повече ... Тѣкмо щѣхъ да гръмна и тъмната фигура се изправи — тя заприлича на човѣкъ.

— Кой е тамъ? ...

— Човѣкъ е, човѣкъ, не се плашете! ... Елате насамъ! ... извика нѣкой отъ къшкътъ.

Познахме, че това е женски гласъ. Ние се приближихме.

— Елате, дѣца, елате, покани ни жената и ние навлѣзохме вътрѣ.

— Добъръ вечеръ, стрино!

— Добро да ви даде Господъ! — отговори тя.

Нѣкои отъ другаритѣ почнаха да си удрятъ краката въ пода, за да си отърсятъ снѣга, но изведнажъ чухме писъкъ ... Трепнахме всички...

— Бре, що е това, стрино?! ...

— Охъ, Боже, то се пакъ разбуди! — извика жената, като се помъчи да спрѣ сълзитѣ си. Навѣде се тя и взе въ рѣцѣтъ си едно малко дѣтенце — пеленаче и почна да го клатучка, за да се омири и заспи. А то продължи плачѣтъ си, като го прѣкъсваше съ чести закашлювания. ...